

Epistola către Evrei (7) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 7

Cuprinsul

Preoția lui Hristos „după rânduiala” lui Melhisedec.....	1
Melhisedec – o imagine a lui Hristos	1
Argumente care arată că preoția lui Melhisedec este superioară celei a lui Aaron.....	2
Preoția lui Melhisedec includea o dublă funcție de împărat și preot (versetele 1-3)	2
Preoția lui Aaron plătea zeciuiala lui Melhisedec prin Avraam (versetele 4,5).....	2
Preoția lui Aaron a fost binecuvântată de Melhisedec în Avraam (versetele 6-10).....	3
Preoția lui Aaron nu era desăvârșită (versetul 11)	3
Preoția lui Aaron era trecătoare, în timp ce preoția după rânduiala lui Melhisedec este eternă (versetele 12-19).....	3
Preoția lui Hristos după rânduiala lui Melhisedec este instituită printr-un jurământ (versetele 20-24)	4
Desăvârșirea personală și măreția lui Hristos ca Mare Preot (versetele 25-28).....	5

Preoția lui Hristos „după rânduiala” lui Melhisedec

După ce scriitorul l-a menționat pe Melhisedec și în Evrei 6.20, el revine cu argumentația sa la punctul de plecare al digresiunii sale din Evrei 5.10. Expunerile sale din capitolul 5 se ocupaseră de superioritatea preoției lui Hristos față de preoția lui Aaron. Revenind acum la acest subiect, el folosește o metodă de argumentare puțin diferită de cea folosită până acum în epistolă: în loc să compare pe Hristos cu personalități importante ale sistemului levitic, el pune față în față preoția lui Melhisedec cu preoția lui Aaron și arată că aceasta este superioară. Apoi face referire la Psalmul 110, în care se spune că preoția lui Hristos va fi „după rânduiala lui Melhisedec” (Psalmul 110.4). Concluzia pe care o trage este simplă: dacă preoția lui Melhisedec este superioară celei a lui Aaron, atunci și preoția lui Hristos este superioară celei a lui Aaron.

Melhisedec – o imagine a lui Hristos

Melhisedec este menționat doar de trei ori în Sfânta Scriptură: *istoric* în Geneza 14, *profetic* în Psalmul 110 și *doctrinar* în Evrei 5-7. Primele trei versete din capitolul 7 al Epistolei către Evrei formează o singură frază coerentă. În această frază se află tot ceea ce se știe despre Melhisedec, în măsura în care Sfânta Scriptură relatează despre el.

Aceste versete arată că Melhisedec este un model al lui Hristos în două privințe:

1. *În primul rând*, el a avut o dublă funcție, de „împărat” și „preot” (Evrei 7.1). Faptul că era împărat este sugerat de numele său: „[Numele său] înseamnă mai întâi «Împărat al dreptății» și apoi «Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii»” (Evrei 7.2). Faptul că era preot este indicat de faptul că l-a binecuvântat pe Avraam și a primit de la el zeciuiala ca „preot al Dumnezeului Preaînalt”. Profetul Zaharia explică că și Mesia al lui Israel va exercita ambele funcții. Când va domni în Împărăția de o mie de ani, „El va ședea și va

împărați pe tronul Său; și va fi preot pe tronul Său; și sfatul de pace va fi între cei doi” (Zaharia 6.12,13; Psalmul 110.1-7; Apocalipsa 8.3-5; 19.16).

2. În al doilea rând, modul în care Melhisedec este descris în Sfânta Scriptură – „fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții” – îl face, de asemenea, un model excelent al lui Hristos (Evrei 7.3). Scriitorul nu vrea să spună că Melhisedec nu avea nici tată, nici mamă, ci că el este prezentat fără ca Sfânta Scriptură să ne dea detalii despre descendența sa (Geneza 14). Nu se spune cine erau tatăl și mama lui, nici nu se menționează nașterea și moartea lui. Duhul lui Dumnezeu îl prezintă în acest fel pentru a-l înfățișa (în mod exemplar) ca o persoană eternă și, astfel, ca un model potrivit pentru Hristos, „Fiul lui Dumnezeu” etern.

Argumente care arată că preoția lui Melhisedec este superioară celei a lui Aaron

Scriitorul continuă să prezinte o serie de dovezi care se împletesc pe parcursul capitolului și arată că preoția lui Melhisedec este superioară celei a lui Aaron; în același timp, el pune preoția lui Melhisedec în relație cu preoția lui Hristos.

Preoția lui Melhisedec includea o dublă funcție de împărat și preot (versetele 1-3)

Versetele 1-3

Evrei 7.1-3: Pentru că acest Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a împărțit și zeciuală din toate, înseamnă mai întâi „Împărat al dreptății” și apoi și „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”, fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar asemănat Fiului lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna.

După cum s-a menționat, Melhisedec avea o preoție unică, care cuprindea două funcții: el era atât împărat, cât și preot; purta atât sceptrul, cât și vasul de tămâie. Niciun preot al lui Aaron nu putea pretinde acest fapt. În Israel, aceste funcții erau întotdeauna separate; nu exista niciun singur om printre ei, care să fie suficient de mare, pentru a îndeplini ambele funcții. Odată, un împărat (Ozia) a îndrăznit să îndeplinească slujba unui preot și a luat un vas de tămâie în Templu pentru a oferi tămâie – și imediat Dumnezeu l-a lovit cu lepră (2 Cronici 26.16-21)! A fost o îndrăzneală din partea lui să ocupe o astfel de poziție. Dar Melhisedec îndeplinea ambele funcții, și asta cu aprobarea lui Dumnezeu! Aceasta arată că el era mai mare decât preoții lui Aaron și avea o preoție de rang superior față de cea a preoților lui Aaron.

Preoția lui Aaron plătea zeciuală lui Melhisedec prin Avraam (versetele 4,5)

Versetele 4,5

Evrei 7.4,5: Vedeți dar cât de mare a fost acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din pradă! Și, în adevăr, cei dintre fiii lui Levi care primesc preoția au poruncă, potrivit legii, să ia zeciuieli de la popor, adică de la frații lor, deși aceștia au ieșit din coapsele lui Avraam; ...

Scriitorul arată apoi că demnitatea personală a lui Melhisedec era atât de mare, încât preoțimea lui Aaron îi plătea zeciuală prin Avraam. El spune: „Vedeți dar cât de mare a fost acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din pradă!” În Evrei 7.9,10, el explică cum preoția levitică a făcut aceasta: „Și, cum am spune, prin Avraam, a dat zeciuală și Levi, care a primit zeciuieli, pentru că era încă în coapsele tatălui său când l-a întâmpinat Melhisedec.” Acest fapt arată încă o dată că preoții aaronici erau inferiori și subordonați lui Melhisedec.

Preoția lui Aaron a fost binecuvântată de Melhisedec în Avraam (versetele 6-10)

Versetele 6-10

Evrei 7.6-10: ... dar cel care nu are genealogie din ei a primit zeciuială de la Avraam și l-a binecuvântat pe cel care avea promisiunile. Dar, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și aici, oameni muritori primesc zeciuiele; dar acolo, unul care are mărturia că trăiește; și, cum am spune, prin Avraam, a dat zeciuială și Levi, care a primit zeciuiele, pentru că era încă în coapsele tatălui său când l-a întâmpinat Melhisedec.

Scriitorul mai aduce în discuție un alt aspect: el (Melhisedec), „care nu are genealogie din ei a primit zeciuială de la Avraam și l-a binecuvântat pe cel care avea promisiunile. Dar, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.” Faptul că Melhisedec l-a binecuvântat pe Avraam arată că el era într-o poziție superioară lui Avraam și, prin urmare, era mai mare decât Avraam. Deoarece „fiii lui Levi” erau, ca să zicem așa, în coapsele lui Avraam la acea vreme, și ei au fost binecuvântați de cel mai mare. Aceasta arată, la rândul său, că preoția lui Melhisedec era mai mare decât cea a lui Aaron.

Preoția lui Aaron nu era desăvârșită (versetul 11)

Versetul 11

Evrei 7.11: Atunci, dacă, în adevăr, perfecțiunea ar fi fost prin preoția levitică, pentru că în temeiul ei a primit poporul legea, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melhisedec, și care nu este numit după rânduiala lui Aaron?

Scriitorul subliniază apoi faptul că Scriptura vorbește despre un alt preot care va apărea „după rânduiala lui Melchisedec” (compară cu Psalmul 110.4) cu o nouă preoție. Referindu-se la acest psalm, el subliniază cuvântul „rânduială [mod]”. Acest cuvânt indică un moment în care va apărea o nouă rânduială a preoției. El argumentează astfel: dacă preoția lui Aaron ar fi fost desăvârșită, nu ar fi fost nevoie de o altă rânduială a preoției. El spune: „dacă, în adevăr, perfecțiunea ar fi fost prin preoția levitică, pentru că în temeiul ei a primit poporul legea, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melhisedec, și care nu este numit după rânduiala lui Aaron?” Acest fapt dovedește că preoția levitică era nedesăvârșită și incompletă și arată că acest sistem era nedesăvârșit prin natura sa. Preoția levitică era nedesăvârșită în ceea ce putea face. Ea nu putea să-i aducă pe acești preoți în prezența imediată a lui Dumnezeu – în „Locul Preasfânt” (Evrei 9.7,8). La fel, nici jertfele, pe care le aduceau, nu puteau „desăvârși pe cei care se apropiiau”, în ceea ce privea conștiința lor, prin îndepărtarea păcatelor lor în mod juridic (compară cu Evrei 10.1-4). Astfel, Psalmul 110 sugerează că Dumnezeu avea în vedere o schimbare a preoției. El urma să introducă o altă preoție, care urma să desăvârșască ceea ce preoția aaronică nu putea face.

Preoția lui Aaron era trecătoare, în timp ce preoția după rânduiala lui Melhisedec este eternă (versetele 12-19)

Versetele 12-19

Evrei 7.12-19: Pentru că, fiind schimbată preoția, este necesară și o schimbare a legii. Pentru că Cel despre care sunt spuse acestea face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni nu a slujit altarului. Pentru că este clar că Domnul nostru S-a ridicat din Iuda, seminție despre care Moise n-a vorbit nimic privitor la preoți. Și este încă mult mai evident dacă, după asemănarea lui Melhisedec, se ridică un alt preot, care a fost rânduit nu potrivit legii unei porunci pământești, ci potrivit puterii unei vieți nepieritoare. Pentru că se mărturisește: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Pentru că este o desființare a poruncii de mai înainte, din cauza

slăbiciunii și inutilității ei (pentru că legea n-a desăvârșit nimic), și o introducere a unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

Slăbiciunea preoției aaronite necesita o schimbare, iar aceasta însemna că va fi „și o schimbare a legii” care o guverna (Evrei 7.12). Scriitorul menționează aceasta, deoarece iudeilor le era greu să accepte că Hristos putea fi preot, întrucât El nu provenea din seminția lui Levi. Legea stabila că preoții din această rânduială trebuiau să provină din seminția lui Aaron. Scriitorul recunoaște aceasta și spune: „Pentru că Cel despre care sunt spuse acestea face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni nu a slujit altarului. Pentru că este clar că Domnul nostru S-a ridicat din Iuda, seminție despre care Moise n-a vorbit nimic privitor la preoți” (Evrei 7.13,14). Apoi explică: așa cum preoția lui Hristos este „după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 7.15), care nu a ajuns în funcție prin descendență, nici Hristos nu a ajuns în funcția Sa prin descendență. Această nouă preoție nu este reglementată de această veche rânduială stabilită prin lege.

Apoi, el constată că noua preoție – „care a fost rânduit nu potrivit legii unei porunci pământești”, care cere ca preotul să fie din familia lui Aaron – este „potrivit puterii unei vieți nepieritoare” (Evrei 7.16). Așadar, calificarea pentru această nouă funcție în preoție nu constă în faptul că o persoană are descendența potrivită, ci în faptul că are o viață nepieritoare. El trebuie să fie etern! Pentru a susține aceasta, scriitorul face din nou referire la Psalmul 110; de data aceasta, cuvântul „etern” este subliniat. El spune: „Pentru că se mărturisește: «Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 7.17). Cine altcineva în afară de Hristos ar putea îndeplini această cerință? Preoții din Vechiul Testament cu siguranță nu puteau, pentru că „moartea îi împiedica să rămână” (Evrei 7.23). Prin urmare, preoția după rânduiala lui Melhisedec nu este transmisă de strămoși și nici nu este transferată descendenților, și nici nu este întreruptă de moarte. Deoarece preoția nu este transmisă, nu este transferabilă și este eternă, continuitatea acestei preoții este asigurată (compară cu Evrei 7.24).

Prin urmare, introducerea preoției lui Hristos a necesitat „o desființare a poruncii de mai înainte, din cauza slăbiciunii și inutilității ei (pentru că legea n-a desăvârșit nimic), și o introducere a unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu” (Evrei 7.18,19). Prin urmare, porunca lui Moise cu privire la preoție a fost pusă deoparte, dar nu și semnificația morală a celor zece porunci; aceasta are încă aplicarea sa morală asupra sfinților (compară cu Romani 13.8-10) și asupra păcătoșilor (compară cu 1 Timotei 1.9,10). După cum s-a menționat, în această rânduială a lui Aaron exista o „slăbiciune”, deoarece preotul era supus morții și nu mai putea exercita această funcție (Evrei 7.23). Această rânduială era, de asemenea, „inutilă”, deoarece ea nu putea aduce cu o conștiință curată pe cei care se apropie de Dumnezeu. În contrast, el spune că „o speranță mai bună” va fi introdusă, „prin care ne apropiem de Dumnezeu” (Evrei 7.19). Aceasta este o referire la calea nouă și vie prin care ne apropiem de Dumnezeu în creștinism (compară cu Evrei 10.19-22). Creștinismul este considerat aici „speranță”, deoarece, deși avem deja binecuvântarea (compară cu Efeseni 1.3), nu am ajuns încă la ținta cerească într-o stare glorificată. Aceasta este încă înaintea noastră ca o speranță (o certitudine amânată), care se va împlini când Domnul va veni pentru răpire.

Preoția lui Hristos după rânduiala lui Melhisedec este instituită printr-un jurământ (versetele 20-24)

Versetele 20-24

Evrei 7.20-24: Și, întrucât aceasta nu se face fără jurământ (pentru că aceia au fost făcuți preoți fără jurământ, iar Acesta, cu jurământ, prin Cel care Îi zice: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău: «Tu ești preot pentru eternitate!»”), cu atât mai mult Isus a devenit garantul unui legământ mai bun. Și erau, în adevăr, mulți preoți, pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască; dar El, datorită dăinuirii Sale pentru eternitate, are o preoție care nu se transmite.

Scriitorul continuă cu un alt punct: Dumnezeu a instituit preoția lui Hristos după rânduiala lui Melhisedec, jurând „un jurământ”. El nu a făcut aceasta în legătură cu preoția lui Aaron. Dumnezeu nu i-a jurat lui Aaron că preoția lui va dăinui pentru totdeauna. El spune: „Și, întrucât aceasta nu se face fără jurământ (pentru că aceia au fost făcuți preoți fără jurământ, iar Acesta [Hristos], cu jurământ ...)”. Din nou, Psalmul 110 este citat pentru a dovedi aceasta. De data aceasta, cuvântul „a jurat” este accentuat: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău: «Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec!»” Deoarece Hristos a fost introdus în funcția Sa cu un jurământ, preoția Sa eternă nu poate fi abrogată sau înlocuită cu o altă preoție, așa cum s-a întâmplat în cazul preoției lui Aaron. Aceasta arată că preoția Lui este de o rânduială superioară.

Scriitorul arată apoi că, deoarece această preoție a fost instituită printr-un jurământ de către Dumnezeu, „Isus a devenit garantul unui legământ mai bun” (Evrei 7.22). Binecuvântările noului legământ sunt astfel asigurate. El va vorbi mai detaliat despre aceasta în capitolul 8.

Desăvârșirea personală și măreția lui Hristos ca Mare Preot (versetele 25-28)

Versetele 25-28

Evrei 7.25-28: De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei. Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, fără răutate, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile, care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să ofere jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă. Pentru că legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate.

Ultimul punct, pe care îl abordează scriitorul, este faptul că Hristos este pe deplin potrivit să fie Marele nostru Preot, mult mai mult decât oricare alt preot al lui Aaron. Datorită a ceea ce este – atât Dumnezeu, cât și Om –, Hristos este infinit mai mult decât capabil să ne salveze de orice pericol spiritual și de orice vrăjmaș pe calea credinței. Scriitorul spune: „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). Din context putem înțelege că aici nu se referă la mântuirea sufletelor noastre de pedeapsa pentru păcatele noastre, ci la mântuirea în sens practic. Acest aspect al mântuirii ne revine, deoarece Hristos mijlocește neîncetat la dreapta lui Dumnezeu (compară cu Romani 8.34). Credincioșii sunt ținuti pe calea cea dreaptă și, prin mijlocirea Lui puternică, sunt păziți să nu cadă. Dar să reținem: aceasta nu se întâmplă automat. Dumnezeu vrea ca noi să cooperăm dacă vrem să fim mântuiți în acest fel. Trebuie să „ne apropiem de Dumnezeu prin El”. Aceasta se referă la faptul că în rugăciune ne exprimăm dependența de El. Pentru mulți dintre noi, aceasta reprezintă o problemă. Domnul este capabil să ne „salveze” de aceste pericole, dar adesea neglijăm să venim la Dumnezeu în rugăciune și astfel nu primim ajutorul Său de sus și eșuăm pe calea noastră.

Despre aptitudinea lui Hristos, scriitorul spune: „Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia”. El a devenit Om și știe, prin urmare, ce înseamnă să trăiești aici, într-o lume plină de încercări și ispite. El este acum Marele nostru Preot, la dreapta lui Dumnezeu. Acest fapt îl determină pe scriitor să vorbească și mai hotărât despre aptitudinile morale și spirituale ale lui Hristos de a Se folosi pe Sine Însuși pentru noi în înălțime:

- El este „sfânt” – ajutorul Lui va fi în concordanță cu tot ceea ce este Dumnezeu în sfințenia Sa. El nu va accepta păcatul și nu îl va scuza atunci când El încearcă să ne ajute pe calea noastră (Evrei 7.26).
- El este „nevinovat” – El nu va cere niciodată pentru noi ceva care ne-ar putea dăuna spiritual sau în alt fel (Evrei 7.26).

Capitolul 7

- El este „fără pată” – El rămâne fără pată în ciuda naturii necurate a unora dintre ispitele noastre, pe care le întâlnește pentru noi (Evrei 7.26).
- El este „despărțit de păcătoși” – În locul, în care L-a așezat învierea, El este despărțit de păcătoși și nu slujește ca preot pentru ei; El este acolo pentru noi, adică pentru credincioși (Evrei 7.26).
- El este „făcut mai presus decât cerurile” – El se află într-o poziție de putere supremă și deasupra tuturor vrăjmașilor noștri spirituali, și El folosește această putere pentru noi, conform înțelepciunii și dragostei Sale desăvârșite (compară cu Matei 28.18). De aceea, nu există nicio dificultate în întregul univers, pe care El să nu o poată rezolva (Evrei 7.26).
- El nu are nevoie „să aducă jertfe pentru păcatele Sale”, așa cum trebuiau să facă preoții lui Aaron când greșeau în slujba lor preotească, pentru că El este absolut fără păcat (Evrei 7.27). Și pentru că este fără păcat, El nu va greși niciodată în ceea ce cere pentru noi.
- El nu a avut „slăbiciune”, ca preoții lui Aaron, ci stă în prezența lui Dumnezeu pentru a se folosi de „jurământul” ca „Fiu” pentru noi și, de aceea, El este „desăvârșit pentru eternitate” ca Mare Preot al nostru (Evrei 7.28).

Aceste lucruri arată cât de desăvârșit este Domnul pentru a fi Marele Preot al nostru, astfel încât noi să „primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16).

După ce scriitorul a constatat că preoția lui Hristos este după rânduiala lui Melchisedec, el a arătat, pe baza Sfintei Scripturi, în mai multe puncte, că preoția lui Aaron este inferioară celei a lui Melchisedec. Din aceasta rezultă concluzia clară că preoția lui Hristos este superioară celei a lui Aaron.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-7-a12529.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017